

Зирн

Зирн оставен без охрана, палатът Дженгик в пламъци,

Джон Уестърли – мъртъв

Бюлетинът пристигна изпълнен с неясен страх.

– Някой ще танцува върху нашите гробове – каза Чарлерой. Погледът му обхвана цялата Земя. – От това ще стане прекрасен мавзолей.

– Думите ти са странни – отговори тя. – Но точно тази черта на характера ти намирам за приятна... Ела по-наблизо, чужденецо, обясни ми думите си.

Аз отстъпих и изтеглих меча си от канията. До себе си чух металически съсък. Окпетис Марн също бе изтеглил меча си и сега бе застанал с мен. Гръб до гръб, докато ордата на Мегент настъпваше.

– Сега ще трябва да продадем скъпо живота си, Джон Уестърли – каза Окпетис Марн със странното носово съскане на минерианската раса.

– Така е – отвърнах аз. – И преди да отmine деня не една вдовица ще трябва да изтанцува танца на изпращачките в Отвъдното.

Той кимна.

– И някои неутешими бащи ще трябва да извършат самотно жертвоприношение към Бога на покварата.

Ние се усмигнахме на непоколебимите си изявления. Но всъщност не ни беше до смях. Мегентските нападатели напредваха бавно и неумолимо по пурпурно зелената мъхната морава. Бяха измъкнали своите рафтии – онези дълги, извити, двуостри саби, които предизвикваха ужас и в най-затътените места на цивилизованата галактика. Ние зачакахме.

Първото острие се кръстоса с меча ми. Аз парирах и замагнах напред, пронизвайки огромния мъжага точно във врата. Той се люшна назад и аз се приготвих за следващия враг.

Този път ме нападнаха двама. Чувах острия звук, който издаваше Окпетис, когато си поемаше дъх, размахваше и мушкаше с меча си. Положението беше направо безнадеждно.

Помислих си за безпрецедентната комбинация от обстоятелства, която ме постави в тази ситуация. Спомних си Градовете на земния плурализъм, чието съществуване зависеше от предварително ясният изход от настоящето безизходно положение. Спомних си есента в Каркасон, мъгливите утрини в Саскатун, стоманеносивият дъжд, сипещ се над Блек Хилс. Щеше ли да изчезне всичко това? Сигурно не. Но пък... Защо не?

– Това са факторите, това е нашето положение – казах аз на компютъра. – Направи ни услугата да разрешиш проблема и да спасиш както нашия, така и живота на Замята.

Компютърът изчисли.

– Проблемът не може да бъде решен – каза той.

– Тогава какво да сторим, че да спасим Земята от унищожение?

– Нищо – каза ни компютърът.

Ние се натъжихме.

– По дяволите – каза тогава Дженкинс. – Та това е мнението на един компютър.

Това ни развесели. Ние изправихме чела. Решихме да се консултираме и с други.

Циганката обърна картата. Беше тази на Страшния съд. Ние се натъжихме.

– По дяволите – каза тогава Майерс. – Та това е мнението на една циганка.

Това ни развесели. Ние вдигнахме чела. Решихме да се консултираме с други.

– Ти сам го каза: “Едно ярко кърваво петно върху челото му.” Ти ме погледна странно. Не трябва ли да те обичам?

Всичко започна толкова внезапно. Войските на влечугите от Мегент, които отдавна бяха в летаргия, изведнъж започнаха да се раздвижват, благодарение на серума, даден им от Чарлз Енгстръм, полуделия от жажда за власт телепат. Джон Уестърли набързо бе привикан от тайната си мисия на Ангос ъъ. За най-голямо нещастие, Уестърли се материализира в пояса на Черната сила, поради предателството по невнимание на Окпетис Марн, неговия верен минериански съдружник. Уестърли не знаеше, че той бе попаднал в капан в Залата на плаващите огледала и умът му е бил взет от ренегата Сантис, водач на гилдията на Ентропията. Това беше краят на Уестърли и началото на края за всички нас.

Старецът беше вцепенен. Аз го отвързах от тлеещия контролен стол и усетих характерния сладко-солено-горчив мирис на манджиний – коварният наркотик, отглеждан само в пещерите на Ингидор – чието неусетно влияние бе унищожило нашите постове по дължината на Звездната стена.

Аз го разтърсих грубо.

– Престън! – извиках. – Заради Земята, заради Магда, заради всичко, което ти е мило на този свят, кажи ми какво стана.

Очите му се извъртяха нагоре. Устните му се изкривиха.

– Зирн! Зирн е загубен, загубен, загубен! – с последно усилие произнесе той.

Главата му увисна. Смъртта изкриви чертите на лицето му.

Зирн е загубен! Умът ми заработи трескаво. Това означава, че проходът на Високите звезди е отворен, негативните акумулатори вече не работят и дронските воители са победени. Зирн бе отворена рана, през която изтичаше кръвта на нашия живот. Но дали нямаше начин да се поправи това?

Президентът Едгарс погледна церулианския телефон. Бе предупреден да не го използва никога, с изключение когато възникне пряка опасност и може би даже не и в този случай. Но настоящата ситуация сигурно позволяваше?... Той вдигна слушалката.

– Райската приемна, на телефона госпожица Офелия.

– Говори президентът на Земята Едгарс. Трябва веднага да говоря с Господ.

– Господ не е в кабинета си сега и не можем да ви свържем. Мога ли аз да ви помогна?

– Ами вижте – каза Едгарс. – Наистина съм в много тежко положение. Тоест изглежда, че това е краят на всичко.

– Всичко ли? – попита госпожица Офелия.

– Ами не буквално всичко, но означава нашето унищожение. На Земята и всичко на нея. Ако ми позволите да привлека вниманието на Господ върху този въпрос...

– Тъй като Господ е всезнаещ, сигурна съм, че той знае това.

– Сигурен съм и аз. Но мислех, че ако поговоря с него лично само този път...

– Боя се, че в момента не е възможно. Но можете да му оставите съобщение. Господ е много добър и много справедлив и аз съм сигурна, че той ще обмисли проблема ви когато има време и ще направи онова, което е правилно и божествено. Той, знаете, е чудесен. Аз обичам Господ.

– Всички ние го обичаме – тъжно произнесе Едгарс.

– Друго има ли?

– Не. Да! Можете ли да ме свържете с господин Джоузеф Джей Едгарс, моля?

– Кой е той?

– Баща ми. Почина преди десетина години.

– Съжالياвам, господине, това не е разрешено.

– Не можете ли поне да ми кажете дали е при вас?

– Съжالياвам, забранено ни е да даваме такава информация.

– Добре, а можете ли да ми кажете дали има изобщо някой там горе? Тоест има ли наистина живот след смъртта? Или там сте само вие и Господ? Или може би само вие?

– За информация за живота след смъртта – заговори госпожица Офелия, – обръщайте се ако обичате към своя най-близък свещеник, поп, равин, ходжа или всеки друг, който е акредитиран като представител на Господа. Благодаря ви, че се обадохте.

Чу се приятен звън на камбанки. После линията бе изключена.

– Какво каза Големият Вожд? – попита генерал Мюлер.

– Само секретарката му ми каза нещо двусмислено...

– Лично аз не вярвам в суеверия като Господ – каза генерал Мюлер. – Дори и да се окаже вярно, считам за по-здравословно да не вярвам. Ще продължаваме ли работата си?

И те продължиха работата си.

Свидетелски показания на работа, който може би да е бил доктор Зеч:

– Истинската ми самоличност за мен е тайна, която при създадите се обстоятелства не очаквам да бъде разкрита. Но аз бях в палата Дженгик. Видях как войните на Мегент се катерят по алените балюстради, преобръщат церемониалните бронзови котли, мачкат, убиват, унищожават. Губернаторът загина с меч в ръката си. Земните гвардейци се строиша за последно в Хранилището на скръбта и загинаха до един, след като се биха достойно. Дамите от Двора се отбраняваха с толкова малки кинжали, че изглеждаха символични. На тях им бе осигурена бърза смърт. Видях огромния пожар да унищожавашребърните орли на Земята. Гледах палата Дженгик, тази огромна постройка, отбелязваща разрастването на земните владения, да се срутваше безшумно в прахта, откъдето се е издигнала. И разбрах, че всичко е загубено и че съдбата на Тера – планетата, чийто верен син се смятам аз, въпреки факта че (вероятно) съм изработен, а не създаден, произведен, а не роден – че съдбата на свещената Тера бе да бъде изцяло анихилирана, докато и споменът за спомена се забрави.

– Ти сам го каза: "Една звезда избухна в окото му." Аз трябва да те любя в този последен час. Тази нощ слуховете са тежки, а небето е червено. Харесва ми, когато обръщаш така главата си. Може би е вярно, че ние сме плява между стоманените зъби на живота и смъртта. И все пак предпочитам да се ориентирам по собствения си часовник. Затова аз летя пред лицето на случайността. Летя заедно с теб.

– Това е краят. Обичам те. Това е краят.